

En märkvärdigt befriande dag

– Det är telefonerna, dom ringer inne i mitt huvud
till långt fram på natten, sa han halvhögt och fortsatte att gå.
Signalerna äter sig obevekligt in i min sömn,
som maskar i hasselnötens välsmakande kärna.

Klockan är ett par minuter över sju.
Han går Slottsgatan in på St. Nygatan
och längs med kyrkogården till Gustav Adolfs torg.
Det är en solig morgon. Himlen är långt högre än kyrkorna.
De ljust gröna löven löst hoprullade.
Under träden är marken blå av scilla och den milda vinden
stryker som kelsjuka katter mot stammarna.

Det är samma väg år efter år. Dagarna sliter på mitt liv,
säger han, då han kommer fram till torget.

Och han svänger inte in på Södergatan
som vanligt utan fortsätter förbi Hansacompagniet,
passerar Studentgatan,
och han går vid kanalen mot Värnhem.
Han går och går.

Utåt Arlövs ångar fälten av livskraft.
Dit kommer han vid niotiden
och två timmar senare går han visslande genom Lund
och kommer ut på slätten vid Nöbbelöv.
Över Örtofta snöar det måsar.

Det ser ut som om himlen
flaxar bort mellan vingarna, tycker han.

Sent på eftermiddagen dricker han två koppar kaffe
på Domus i Eslöv.

Och det är då, eller rättare sagt strax efter,
som han känner ett lätt tryck över skulderbladen,
och ungefär en kvart senare flyger han stillsamt över Marieholm
och ut över Sundet någonstans mellan Landskrona och Råå.

Han ser isflak stora som gammaldags skjortbröst,
vaktade av en tandlös och döende vinter.
I solnedgången är han över Gilleleje.

Han flyger ut över havet.

Och hela den dagen

har man svarat i växeln att han inte är anträffbar.

Det är först på tredje dagen
som man kopplar om hans samtal till andra.

ur *Nyss tänkte jag på Florida bar i Rio de Janeiro*, Stig Johansson 2000